

ESIMENE AASTA

Oli palav õhtupoolik ja lõunast puhus tugev tuul, kuid lagedas Dakota preerias aastal 1885 ei teinud keegi kuumast päikesest ega kõvast tuulest välja. Need olid ootuspärased, elu loomulik osa. Ja nii tuiskasid kiirelt traavivad hobused, kes vedasid läikivat musta varikatusega vankrit, esmaspäeva õhtupoolikul kell neli ümber Pearsoni üüritalli nurga, pöörates Peatänava otsast rohumaade vahelisele teele.

Kui Laura kilomeeter eemal kolme toaga madala asunikuonni aknast välja vaatas, nägi ta neid tulemas. Ta traageldas parajasti oma uue mustast kašmiirist kleidi pihikutükkidele batistist voodrit alla ning jõudis napilt kübara pähe panna ja kindad haarata, kui pruunid hobused ja vanker ukse juures peatusid.

Laura oli kena vaatepilt, kui ta seal niimoodi asunikuonni ukssel seisis, pruuniks kõrbenud augustikuu

rohi jalge all ja noored paplid seismas nelinurgas ümber õue.

Tema roosast linasest riidest siniste lillekimbukestega kleit ulatus täpselt kinganinadeni. Seelik oli ratasklošš ja piha juurest tihedalt ümber. Pikkade varrukatega ja kõrge kaelusega liibuval pihikuosal oli kurgu all pisut pitsi. Sinise siidiga vooderdatud töötlemata õlgedest salveiroheline pottkübar raamis pehmelt ta roosasid põski ja suuri siniseid silmi, mille kohal oli pruun juuksetukk.

Manly ei öelnud kõige selle kohta midagi, aitas vaid Laura vankrisse ja toppis talle kaitseks tolmu eest reisivaiba hoolikalt ümber. Siis tõmbas ta ohjad pingule ja nad tuhisesid sel argipäeval ootamatule sõidule. Peaaegu kakskümmend kilomeetrit üle lageda preeria lõunasse Henry ja Thompsoni järve juurde, seejärel piki nendevahelist maakitsust, kus kasvasid virgiinia toomingad ja metsikud viinamarjad. Siis jälle üle preeria itta ja edasi põhja poole kahekümne viie kilomeetri kaugusele Spiriti järve äärde. Kõik kokku seitsekümmend-kaheksakümmend kilomeetrit, aga alati ringiga tagasi koju.

Vankri varikatus oli kaitseks palava päikese eest üles tõstetud, hobuste lakk ja saba lendlesid tuules. Preeriajänesed ja preeriakanad sibasid pilkude eest varjatult rohu sees. Triibulised suslikud sukeldusid oma

urgudesse ning metspardid lendasid pea kohal ühe järve juurest teise juurde. Pikaleveninud vaikust katkestades ütles Manly: „Kas me ei võiks varsti abielluda? Kui sa oled nõus ja kui sa ei taha suurt pulmapidu, võiksime abielluda otsekohe. Kui ma eelmisel talvel Minnesotas käisin, hakkas mu õde meile suurt kirikulaulatust planeerima. Ma ütlesin talle, et me ei taha seda ja et ta sellest mõttest loobuks, aga ta pole meelt muutnud. Ta tuleb koos emaga siia, et meie pulmade korraldamine enda hoolde võtta. Aga viljalõikus algab kohe. Sellest tuleb kohutavalt tõine aeg ja ma tahaksin, et me seaksime ennast enne seda sisse.”

Laura muudkui keerutas vasaku käe nimetissõrmes oma säravat granaadi ja pärlitega kuldsõrmust. See oli ilus sõrmus ja meeldis talle, aga... „Ma olen järele mõelnud,” ütles ta. „Ma ei taha talupidajaga abielluda. Olen alati öelnud, et ei tee seda. Ma sooviksin nii väga, et sa tegeleksid millegi muuga. Nüüd, mil linn on nii uus ja kasvab, on seal igasuguseid võimalusi.”

Jälle valitses veidi aega vaikus, siis küsis Manly: „Miks sa ei taha talupidajaga abielluda?” Ja Laura vastas: „Sellepärast, et talus on naise elu väga raske. Tal on nii palju talitusi teha ja ta peab veel viljalõikajatele ja rehepeksjatele süüa valmistama. Pealegi pole talunikul kunagi raha. Ta ei saagi seda kunagi teenida, sest linnainimesed otsustavad, kui palju nad selle eest

maksavad, mis talunikul müüa on, ja küsivad nii palju, kui heaks arvavad selle eest, mis tal on vaja osta. See pole aus.”

Manly hakkas naerma. „Noh, nagu iirlased ütlevad, et „selles elus saab igaüks kord oma osa – rikkal on ka suvel jääd, vaene peab selleks talve ootama“.“

Laura meelest polnud see üldse naljakas. Ta teatas: „Ma ei taha kogu aeg vaene olla ja rasket tööd teha, kui linnainimesed võtavad elu vabalt ja teevad meie arvel raha.”

„Sa pole sellest asjast päris õigesti aru saanud,” seletas Manly tõsiselt. „Talupidajad on ainsad, kes on sõltumatud. Kui kaua kaupmees vastu peaks, kui talunikud tema käest ei ostaks? Nad võistlevad omavahel, et talunikele meele järele olla. Nad peavad üksteisel äri käest ära kiskuma, et rohkem raha teenida, sellal kui kõik, mida talumehel teha tuleb, kui ta tahab natuke juurde teenida, on veel üks põld täis külvata. Mul on sel aastal kakskümmend hektarit nisu. Mulle sellest jätkub, aga kui sina koos minuga tallu elama tuled, künnan ma sügisel maa üles ja külvan järgmisel kevadel veel kakskümmend lisaks. Ma võin ka rohkem kaera külvata ja selle abil rohkem hobuseid kasvatada. Ja hobuste kasvatamine tasub ennast ära. Näed siis, talus sõltub kõik sellest, mida inimene on valmis tegema. Kui ta tahab töötada ja ennast talupidamisele pühendada,

võib ta teenida rohkem raha kui linnamehed ja olla kogu aeg iseenda peremees.”

Taas saabus vaikus, Laura poolt üsna skeptiline, mille lõpuks katkestas Manly, kes ütles: „Kui sa oled nõus kolm aastat proovima ja ma pole selle ajaga talupidamises edu saavutanud, jätan selle katki ning teen, mida sa iganes tahad. Luban, et kolme aasta pärast lõpetame talupidamise ära, kui meil pole läinud nii hästi, et sa sooviksid jätkata.”

Ning Laura oli nõus kolm aastat proovima. Talle meeldisid hobused ja ta nautis preeria vabadust ja avarust, kus tuul pani alati soos kõrge sooheina lainetama ja sahistas madalas käharas piisonirohus, mis oli kevaditi kõrgmaa küngastel nii roheline ja suviti hõbehall ja pruun. Kõik see oli nii meeldiv ja värske. Varakevadel katsid metskannikesed vaibana maad ja panid väikesed lohud rohumaal imeliselt lõhnama ning juunikuus õitsesid kõikjal metsikud preeriaroosid. Kaks lappi sellest maast, kumbki kuuskümmend viis hektarit musta viljakat mulda, saavad nende omaks, sest Manly oli juba asundustalu välja lunastanud ning tal oli ka metsakasvatuse maatükk, kus ta kasvas seadusega nõutud nelja hektari peal puid, et sellele omandiõigust saada. 3405 puud oli istutatud segiläbi umbes kahe ja poole meetri kaugusele üksteisest. Kahe maatüki vahel asus kogukonna maa, kus kõik võisid heina teha – kes ees, see mees.

Palju toredam on elada maal kui linnatänavas, kus naabrid on igas küljes nii lähedal. Kui Manlyl ainult õigus oleks... Aga nii või teisiti oli Laura siiski lubanud talupidamisega katsetada.

„Meie maja seal noorte puudega maatüki peal saab paari nädala pärast valmis,” ütles Manly. „Abiellume järgmisel nädalal! See on augusti viimane nädal, veel enne seda, kui lõikusega suur kiire hakkab. Sõidame lihtsalt reverend Browni juurde ja läheme siis koju oma uude majja.”

Kuid Laura oli sellele vastu, sest talle ei maksta koolis viimase kuu õpetamise eest enne kui oktoobris ja tal läks riiete jaoks raha vaja.

„Mis neil riidel viga on, mis sul juba olemas on?” küsis Manly. „Sa näed alati kena välja ja kui me abiellume kiiruga, ei lähegi uhkeid riideid vaja. Kui me emale küllalt aega jätame, tuleb ta koos tüdrukutega idast siia ja siis peame kirikus uhke laulatuse korraldama. Ma ei saa endale sellist kulu lubada ja sinu ühe kuu palgast ei jätku samuti.”

See oli üllatus, sest Laura polnud sellise asja peale mõelnud. Siin metsikuvõitu äsja asustatud kandis ei tundunud inimesed idas kunagi päris tõelised ja kohe kindlasti ei arvestatud nendega oma plaane tehes, kuid siis meenus talle pisukese šokina, et Manly lähedased Minnesota idaosas on jõukal järjel ja ühel ta õel

on läheduses asunikukoht. Kui nad teaksid laulatuse kuupäeva, tuleksid nad päris kindlasti kohale, ja oma viimases kirjas oli Almanzo ema selle kohta küsinud.

Ta ei saanud oma papalt paluda, et ta nende pulmade jaoks mingeid kulutusi teeks. Kuni nende kuuskümmend viis hektarit uudismaad hakkab midagi sisse tooma, suutis papa vaid perekonna jooksvate kuludega toime tulla. Pärast mättalise maa üleskündmist pole sealt esimesel aastal kuigi palju oodata ja papa maad olid alles hiljuti üles küntud.

Tundus, et muud võimalust pole, kui kiiruga abielluda, sest sellest oleks palju abi, kui keset lähenevat sügistööde ruttu oleks kodu ja koduhoidja olemas. Manly ema saaks sellest aru ja ei solvuks. Naabrid ja sõbrad vaataksid sellele kui õigele ja mõistlikule lahendusele, sest nemad ise olid ka ametis samasuguse pingutusega, et ennast oma kodus preeria uudismaal sisse seada.

Ja nõnda siis tuhisesidki neljapäeval, kahekümne viiendal augustil kell kümme hommikul kärmesti traavivad pruunid hobused koos läikiva vankriga ümber Pearsoni üüritalli nurga, läbisid kiiresti vähem kui kilomeetrise vahemaa ja peatusid väikese asunikumaja ukse juures keset väikest legendikku noorte paplite vahel.

Laura seisis ukssel, papa ja mamma kummalgi käel, kaks õde kobaras tema selja taga.

Nad üritasid teda reipalt vankrisse aidata. Tema pulmakleidiks oli uus must kašmiirkleit, mida ta oli nii vajalikuks pidanud, sest igal abielunaisel peaks must kleit olema. Kõik tema ülejäänud riided ja mõned tüdrukupõlve aarded olid kohvrissse pakitud ja ootasid Manly vastvalminud majas.

Kui Laura tagasi vaatas, olid mamma, papa, Carrie ja Grace noorte puude vahele kogunenud. Nad saatsid õhusuudlusi ja lehvitasid. Ka paplite säravrohelised lehed lehvitasid õhtupoolikul tõusnud tuules ja Laura tundis kurgus pitsitust, sest tundus, nagu need jäta-ksid hüvasti, ja ta nägi, kuidas mamma tõmbas käega kiiresti üle silmade.

Manly mõistis, sest ta pani oma käe Laura käele ja pigistas seda tugevasti.

Kirikuõpetaja elas oma maatükil kolm kilomeetrit eemal ja Laurale tundus see kõige pikem sõit, mis ta kunagi ette võtnud oli... ent ometigi sai see liiga ruttu otsa. Kui nad kord juba eestoas olid, viidi tseremonia kiiresti läbi. Härra Brown tuli kiirustades ja kuube selga tõmmates sisse. Tema abikaasa ja tütar Ida, Laura parim sõbratar koos oma kihlatuga olid tunnistajad ning ainsad kohalolijad.

Laura ja Manly pandi paari – heas ja halvas, rikkuses ja vaesuses.

Seejärel sõideti tagasi vanasse kodusse keskpäevaseks lõunasöögiks ning siis astusid nad heade soovide ja

rõõmsate hüvastijätusõnade saatel uuesti vankrisse ning asusid teele uude kodusse teisel pool linna. Esimene aasta oli alanud.

Suvine tuul puhus mahedalt ja päikesevalgus, mis tol esimesel hommikul idapoolsetest akendest sisse paistis, oli ere. See oli varahommikune päike, aga hommikusöök oli veelgi varasem, sest Manly ei tohtinud Webbide juurde rehepeksule hiljaks jääda. Seal on kõik naabrid kohal. Kuna nad lootsid, et ka härra Webb teeb vastutasuks korraliku tööpäeva, kui nende rehepeksukord tuleb, ei saanud keegi endale lubada hilinemist ja seda, et kogu Webbide juures olev kamp peab ootama. Seega oli esimene hommikusöök uues kodus kiiruga tehtud asjatoimetus. Siis sõitis Manly puuvankri ette rakendatud pruunide hobustega minema ja Laura jäi kogu päevaks üksi.

Sellest pidi saama toimekas päev, sest uue väikese maja kordaseadmisega oli palju tegemist.

Enne kui ta alustas, vaatas Laura maja omaniku uhkusega üle.

Majas oli köök-söögituba-elutuba kõik ühes, aga nii kenasti tasakaalus ja taibukalt sisustatud, et see sobis mõnusasti igaks oma otstarbeks.

Eesuks toa kirdenurgas avanes hobuserauakujujuli-sele sissesõiduteele maja ees. Sellest kohe lõunas asus

idapoolne aken, kust hommikupäike sisse paistis. Lõunapoolse seina keskel oli teine kirkas aken.

Allalastavate plaatidega laud seisis läänepoolse seina ääres, üks pool üles tõstetud ja tool kummagi otsa juures. See oli kaetud mamma ereda punasevalgeruudulise laudlinaga, mille peal olid veel jäägid varasest hommikusöögist. Uks laua otsa juures viis tuulekotta ning seal seisis Almanzo söögitegemise pliit ja seintel rippusid potid ja pannid. Edasi tuli aken ja lõunapoolne tagauks.

Nurgas tuulekoja ukse vastas oli sahvriuks. Ja milline sahver see oli! Laural oli sahvri üle nii hea meel, et ta seisis jupike aega seda imetledes ukse peal. See oli muidugi kitsas, aga samas pikk. Laura vastas sahvri kaugemas otsas oli täismõõdus aken ja väljas kohe akna all seisis noor paplipuu, tillukesed lehed hommikutuules laperdamas.

Seespool akna all oli lai tööpind, just õigel kõrgusel selle ääres seismise jaoks. Parempoolse seina peal jooksis kogu pikkuses lauariba, mille sisse olid löödud naelad, et riputada sinna köögirätikuid, nõudepesukausse, sõelu ja muid kööginõusid.

Aga vasakpoolne sein oli täies ulatuses ilus köögikapp. Manly oli leidnud ühe vana kooli puusepa, kes – kuigi eakas ja aeglane – tegi kaunist tööd ning see sahver oli tema uhkus ja Manly jaoks heast tahtest tehtud.

Sein oli kogu pikkuses riiulitega kaetud. Kõige kõrgem riiul oli üsna lae lähedal ning sellest allapoole muutusid vahed riiulite vahel järjest suuremaks, kuni alumisel riiulil oli ruumi ka kõrgete kannude ja teiste selliste nõude jaoks. Kõige madalama riiuli all oli rida sahtleid, sama korralikult tehtud ja paika sobitatud nagu poemööblil. Seal oli suur ja lai sahtel, kuhu mahtus terve teo jagu leiba. Ja sahtel, kus leidus juba terve kott valget jahu ja väiksem kott jämedat täisterajahu ja veel üks kott maisijahu. Oli suur madal sahtel pakitud asjade jaoks ja veel kaks tükki, üks juba täidetud valge ja teine pruuni suhkruga. Ja üks sahtel oli Manly pulmakingi – hõbedast nugade, kahvlite ja lusikate jaoks. Laura oli nende üle väga uhke. Sahtlite all oli kuni põrandani tühi ruum, kus seisid kivist küpsisepurk, sõõrikute purk ja sulatatud rasva kann. Siin olid ka kõrge kivist kirn ja võimasin. Kirn tundus praegu üsna suur, kui ainus piimaandja lehm oli väike kollakaspruun mullikas, kelle papa oli neile pulmadeks kinkinud. Aga hiljem, kui Almanzo lehm lüpsma tuleb, on koort rohkem.

Keset sahvripõrandat avanes luuk keldrisse.

Magamistoa uks oli eesuksest ümber nurga. Voodi-
jalutsis kõrgel seina peal oli riiul kübarate jaoks. Riiuli servast rippus kardin alla põrandani ja selle taga seinal olid konksud rõivaste ülesriputamiseks. Ja põrandal oli vaip!

Eestoa ja sahvri männipuust põrandad olid värvitud puhast säravkollast tooni. Kõik seinad majas olid kaetud valge krohviga ning puitosad olid siidsiledad, õlitatud ja lakitud naturaalsel värvi.

See on hele ja rõõmus väike maja ja päriselt nende oma, mõtles Laura. See kuulus ainult Manlyle ja talle.

Maja oli ehitatud puudekasvatuse maatükile, oodates aega, mil väikesed puuvitsakesed suureks saavad. Manly ja Laura võisid end juba kujutleda istumas kaunis paplite ja jalakate ja vahtrate salus, mis olid tee äärde istutatud. Lootustandvad väikesed puud seisid maja ees sissesõidutee poolkaare ääres. Nad olid mõlemal pool ja lähedal maja taga. Kui nende eest hästi hoolitseda, ei lähe kindlasti kaua aega, kuni nad hakkavad varjama ja kaitsma väikest maja suvekuumuse ja talvekülma ning alailma puhuva tuule eest. Kuid Laura ei saanud tegevusetult sahvris seista, unistades ja vaadates, kuidas paplilehed tuules laperdavad. Oli vaja tööd teha. Ta koristas kärmesti hommikusöögilaua. Selle juurest oli ainult üks samm sahvrisse, kus kõik asjad olid asetatud riulitele, kuhu nad kuulusid. Ta kuhjas mustad nõud nõudepesukaussi akna all tööpinnal. Teekann kuuma veega oli pliidi peal samuti käepärast ja varsti oli kõik puhas ning ta pani ideaalses korras sahvri ukse kinni.

Järgmiseks poleeris Laura flanellist lapiga pliiti, pühkis üle põranda, laskis lauaklapi alla ja laotas lauale puhta erepunase laudlina. Linal oli ilus ääris ja see tegi lauast kaunistuse, mis sobiks igasse eestuppa.

Nurgas ida- ja lõunapoolse akna vahel oli väike lauake, millest ühel pool seisis mugav tugitool ning teisel pool väike kiiktool. Selle kohal rippus laest klaasist lamp sädelevate ripatsitega. See oli ruumi elutoaosa ja kui laual on ka Scotti ja Tennysoni luuleraamatud, on see täiesti valmis. Varsti paneb ta akende peale purkidesse mõned geraaniumid kasvama ja siis on tuba lihtsalt imeilus.

Aga aknad tahtsid pesemist. Need olid majaehitusest krohvi- ja värvipritsmetega üle külvatud. Ja kuidas küll Laura vihkas akende pesemist!

Just siis kostis võrkukse juurest koputus ja seal seisis Hattie, naabertalu teenijatüdruk. Manly oli rehepek-sule sõites seal peatunud ja palunud tal tulla aknaid pesema, kui tal selleks aega jääb.

Niisiis pesi Hattie aknaid, kuni Laura tegi väikese magamistoa korda ja pakkis oma kohvri lahti. Tema kübar oli juba riivuli peal ja pulmakleit rippus konksu otsas kardina taga.

Tal olid ainult mõned kleidid üles riputada, esmalt kollakaspruun mustade triipudega siidiriidest kleit ning pruun popeliinist kleit, mille ta oli ise teinud. Neid oli

juba palju kordi kantud, aga need olid ikka veel kenad. Oli ka siniste lilledega roosa linane kleit. Polnud enam küllalt soe, et seda saaks veel sel suvel rohkem kui kord või paar kanda. Siis oli veel hallist kalingurist töökleit ja vahetuseks sinine, mis tal parajasti seljas oli.

Ja ta möödunudtalvine palitu nägi Manly mantli kõrval konksu otsas rippudes väga hea välja. See käib saabuvaks talveks küll. Ta ei tahtnud kohe alguses Manlyle kulutusi tekitada. Ta tahtis aidata mehel tõestada, et talupidamine on sama hea kui iga teinegi amet. See oli nii armas tilluke kodu, kus elada – palju parem kui linnatänaval.

Oi, ta lootis nii väga, et Manlyl on õigus, ja naeratas omaette, kui endamisi kordas: „Igaüks saab kord oma osa...”

Manly jõudis hilja koju, sest rehepeksjad töötasid, kuni päevavalgust jagus. Kui ta talitused ära tegi ja tuppa tuli, oli õhtusöök laual ja söögiajal rääkis ta Laurale, et homme tulevad rehepeksjad neile ja on keskpäeval kohal, et lõunat süüa.

See on esimene lõuna uues kodus ja Laura peab seda valmistama rehepeksjatele! Tema julgustamiseks ütles Almanzo: „Küll sa hakkama saad. Ja ongi õige aeg õppida.”

Laura oli alati olnud pigem uusasunikuplika kui talupidaja tütar. Uusasunikud liikusid ikka alati edasi

uude kohta, enne kui põllud jõudsid suureks kasvada, nii et sedavõrd suur kamp mehi nagu rehepeksjate meeskond täitsa üksi ära toita tundus päris kohutav. Aga kui temast pidi saama talupidaja naine, kuulus see kõik ta töö hulka.

Niisiis hakkas ta järgmisel hommikul varakult lõunat planeerima ja valmistama. Ta oli ühe leivateo jagu leiba kodust kaasa toonud ja koos natukese kuuma maisileivaga on seda küllalt. Tal oli sealih ja kartulit ning eelmisel õhtul oli ta veidi valgeid ube likku pannud. Aias oli rabarberipõõsas, ta peab mõned rabarberipirukad tegema. Hommik läks lennates mööda, aga kui mehed keskpäeval rehepeksumasina juurest tuppä tulid, oli lõuna laual.

Laud seisis toa keskel, mõlemad pikendused üles tõstetud, et rohkem ruumi oleks, aga isegi siis pidid mõned mehed teist ringi ootama. Nad olid väga näljased, aga toitu oli küllaga, ehkki ubadel paistis midagi viga olevat. Ilma mamma valvsa pilguta oli Laura neid liiga vähe keetnud ja need olid kõvad. Ja kui pirukani jõuti... Härra Perry, Laura vanemate naaber maitses seda esimesena ja siis tõstis ta kooriku pealt ära, sirutas käe suhkrukoosi järele ja raputas oma pirukatükile paksult suhkrut peale. „Vaata nii mulle meeldib,” teatas ta. „Kui piruka sees üldse suhkrut pole, võib igaüks ilma koka tundeid riivamata oma pirukatüki ise nii magusaks teha, kui tahab.”

Härri Perry muutis söömaaja lõbusaks. Ta rääkis lugusid ajast, kui ta veel Pennsylvanias poisike oli. Tema ema, ütles ta, oli võtnud viis uba ja katlatäie vett, et oasuppi keeta. Katel oli nii suur, et kui nad olid söönud sedavõrd palju oaleent ja leiba, kui jaksasid, pidid nad kuue seljast viskama ja oa järele sukelduma, kui nad seda tahtsid. Kõik naersid ja ajasid juttu ja olid väga sõbralikud, kuid Laura tundis end nii halvasti oma ubade ja ilma suhkruta piruka pärast. Tal oli pirukaid tehes väga kiire, aga kuidas ta sai ometi nõnda hooletu olla? Rabarber on nii hapu, et esimene amps oli ilmselt lihtsalt kohutav.

Nisu andis välja ainult 700 kilo hektarilt ja seda müüdi 2 senti kilo. Polnud just suurem asi saak. Oli olnud liiga kuiv ja hind oli madal. Aga kaerapõld oli andnud piisavalt, et hobuseid viljaga varustada, ja natuke jäi ülegi. Hein oli suurtes kuhjades, küllalt hobuste ja lehmade jaoks ning pisut ka müümiseks.

Manly oli väga rõõmus ja tegi juba järgmiseks aastaks plaane. Tal ruttas alustama sügiskünni ja uudismaa raadamisega, sest tal oli kindel kavatsus järgmisel aastal põllupinda kahekordistada või enamgi veel kui võimalik. Seemnenisu säilitati asunikuonnis vanal maatükil, sest puudega maatükil polnud viljaaita. Ülejäänud nisu müüdi maha.

Oli töörohke ja õnnelik aeg. Manly läks juba varakult põllule kündma ja Laura oli kogu päeva hõivatud keetmise, küpsetamise, või kirnumise, põrandapühkimise, pesupesemise, triikimise ja riiete paikamisega. Pesupesemine ja triikimine oli tema jaoks raske. Ta oli lühikest kasvu ja sale, aga tema väikesed käed ja randmed olid tugevad ning ta sai kõik tehtud. Öhtu-poolikuti pani ta alati puhta kleidi selga ja istus eesruumi elutoanurgas õmmeldes või Manlyle sokke kududes.

Pühapäeviti käisid nad ikka vankriga sõitmas ja kui hobused mööda preeriaradu traavisid, laulsid Laura ja Manly vanu laulukursuse laule. Nende lemmik oli „Ärge lahkuge talust, poisid”.

Kas teil jutt on Austraalia rikkustest?

Seal on kindlasti küllaga kulda.

*Aga tõeline rikkus on taludes,
ainult tooge see mulla seest välja.*

Ärge rutake, poisid, minema!

Ärge rutake, poisid, minema!

*Parem taluga veidi veel riskida,
ärge rutake, poisid, minema!*

Ning Laura mõtles kuldsele nisule asunikuonnis ja rõõmustas.